

Võitmatu
suvi

MARIAH
STEWART

New York Timesi bestsellerite autor

Originaali tiitel:
Mariah Stewart
An Invincible Summer
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, sündmused ja intsidendid on kas autori kujutluse vili või kasutatud ilukirjanduslikult.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Johnson

Text copyright © 2021 by Marti Robb. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E04411522
ISBN 978-9949-82-903-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Charlotte Campbell Jonesile – tere tulemast perekonda!

*Keset viha leidsin, et minus on
võitmatu armastus.
Keset pisaraid leidsin, et minus on
võitmatu naeratus.
Keset kaost leidsin, et minus on
võitmatu rahu.
Mõistsin läbi selle kõige, et...
Keset talve leidsin, et minus on
võitmatu suvi.*

Albert Camus

Proloog

Tere kõigile!

Loodan, et see kiri leiab teid tervena (mõne meist ka priske ja õnnelikuna!). Kas te usute, et meie NELJAKÜMNES KOOLI KOKKUTULEK toimub juba NÄDALA pärast? See on viimane kutse! Kes ei ole veel end sinna kirja pannud, tehku seda KOHE. Armsad sõbrad, kuidas on võinud mööduda nii palju aastaid sellest, kui me lahkusime Keskranniku Piirkondlikust Keskkoolist? Ma ei tea, kuidas teie, aga mina ei tunne end päevagi vanemana kui kaheksateist! Hea küll, võib-olla päev või paar, aga südames olen ikka veel plikake. Vean kihla, et teie samuti.

Kokkutulekukomitee on kõvasti vaeva näinud, et teha sellest KÕIGI AEGADE parim nädalalõpp. Mitmes kohalikus võõraste-majas on toad kinni pandud (vaadake lisatud nimekirja), kuid need võetakse kiiresti ära, seepärast, kui te ei ole kohalik või kui teil ei ole siin enam sugulasi, siis soovitan valida toa ja reserveerida see kiiresti.

Muidugi on meil kavas hulk tegevusi alates reedeõhtusest vastuõdust kuni kojutuleku jalgpallimatšini meie alma mater'is laupäeval. Kui te jalgpalli ei mängi, siis on võimalus käia ka golfi mängimas (meilige mulle, kui seda soovite, sest me peame klubile teatama, kui palju inimesi on oodata), ringkäik uues (uuepoolses)

kunstikeskuses ja lõunasöök Wyndham Beachi uusimas (ning mõne arvates parimas) söögikohas (pean ette tellima, seepärast andke teada osavõtusoovist). Ja muidugi on laupäeva õhtul õhtusöök. Me palkasime diskori ja andsime talle sobivate lugude nimekirja. Elagu seitsmekümnendad!

Loodan teid kõiki tuleval nädalal näha! Ilma sinuta jääb midagi olulist puudu.

*Lydia Hess Bryant, kokkutulekukomitee esimees
Keskranniku Piirkondliku Keskkooli 1980. aasta lend*

PS: Lisasin klassi nimekirja, märkides seal ära sõbrad, kelle oleme aastate kestel kaotanud, puhaku nad rahus.

Esimene peatükk

MAGGIE

Lennukis akna kõrval istudes vaatas Maggie Flynn, kuidas T. F. Greeni lennujaam Warwickis Rhode Islandil pilvede vahelt nähtavale ilmub. Ta oli seda nädalalõppu oodanud keskkooli lõpetamise kokkutuleku kutse saamisest alates. Ta helistas kohe kahele lapsepõlvesõbratarile, et hakata plaane tegema. Need parimad sõbrannad Liddy Bryant ja Emma Dean olid pärast kolledži lõpetamist pöördunud tagasi kodulinna Wyndham Beachi, abiellunud sealsete meestega ja kasvatanud seal lapsed suureks, ent Maggie elu oli jätkunud mujal. Kuid nelikümmend aastat! Maggiele ei mahtunud pähe, et nende lõpetamisest on juba nii palju aega möödas.

Ta võttis peast kõrvaklapid, kust oli kogu lennu aja kuulanud oma lemmikfilmi „Laupäevaõhtune palavik“ muusikat. Maggie uskus kindlalt, et tagasisõit seitsmekümnendatesse aastatesse peab algama ja lõppema ansambliga Bee Gees. Ta pistis kõrvaklapid käekotti, kinnitas turvavöö ja jälgis, kuidas maandumisrada nähtavale ilmub.

Pärast lennuki maandumist võttis ta välja pagasi, otsis üles oma tüüriauto ja istuski peagi keskmise suurusega sedaani rooli ning sõitis innukalt Providence'i poole, kust liikus algul edasi mööda 6. maanteed, enne kui pööras Massachusettsi suunda. Lauldes valju häälega rõõmsalt „Jääda ellu“, sõitis ta mööda kunagi tutta-

vat maanteed, mis viis teda mööda tema ellu aastakümneid tagasi kuulunud kohtadest. Fall River, kust saab mõningaid kogu maa-muna parimaid kalu ning proovida Portugali, Roheneemesaarte ja Assooride maitseid. Süstasõit ja matkamine Slocumi jõe kaitsealal Dartmouthis koos Brettiga, hingates sisse soolast õhku, vaadeldes noori kalakotkaid, tookord, kui nad olid noored ja armunud ning nii kindlad oma ühises tulevikus – enne kui kõik muutus keeruliseks. New Bedford, kunagi maailma suurim vaalapüügisadam ja tähtis vahejaam neegerorjade vabadesse piirkondadesse põgenemise teel. Fairhavenis ostis ta otse paadist äsja püütud merivähke, kui ema ootas kodus, et nood keeva veega katlasse panna. Mattapoisett ilusate liivarandadega ja Neds Pointi tuletorn. Paadisild, kust Maggie vanaisa Harvey Wakefield laskis vette oma paati *In My Wake**, ja Särava Meretõusu rand, kuhu vanaisa viis paljudel suvepäevadel teda ja ta õde Sarah't püüdma krabisid ja kaevama välja veenuskarpe. Kõik see tundus väga ammune – oligi ju, meenutas ta endale –, aga mälestustes nii selge, nagu oleks juhtunud alles eile. Veider, kuidas mõnikord mälu ja aeg teineteisest lahku löövad, kuidas osa aastaid vilksatab mälus mööda häguselt, aga teised ilmuvad tohutu selgusega, nagu aegluubis ja väga üksikasjalikult.

Maggiele olid kaks viimast aastat olnud piinarikkad ja rasked ning ta tundis end kustunult ja väsinult, mis peegeldus ka tema välimuses. Ta nägi vahepeal tõepoolest nii halb välja, et hakkas end alles mitme kuu pärast peeglis ära tundma. Lootusetult haige armsa inimese põhiline hooldaja olemine mõjub igapähele nii.

Kuigi Maggie ei kurtnud. Ta pühendas iga ärkvel oldud tunni oma kadunud abikaasa eest hoolditsemisele ja ta süda murdus, kui ta nägi Arti nii kiiresti kokku varisevat. Lühikese ajaga lakkas ta olemast vaevu kuuekümnene energiline, aktiivne, terava vaimuga mees ning temast jäi järele vaid kest. Kui Art rääkis talle esimest korda kohutavast, täiesti ootamatust diagnoosist, oli Maggie töötanud

---

* Sõnamäng perekonnanimega, tähendab „minu kannul“, aga ka otseselt „kiiluvees“. *Siin ja edasi tõlkija märkused.*

jääda talle toeks selle teekonna igal sammul, igal ravipäeval, millest nad kõik abi lootsid. Ta oli sõna pidanud, lahkudes majast vaid selleks, et viia meest arsti juurde või sõita temaga Philadelphiasse raviprotseduuridele. Kuigi tütreid pakkusid, et hoolitsevad isa eest seni, kui Maggie käib... ükskõik kus, kas sõbratariga lõunal või juuksuri juures, ta keeldus. Kolmekümne kahe abieluaasta kestel oli Art hoolitsenud naise ja tütarde eest. Nüüd oli Maggie kord tema eest hoolitseda. Ja ta tegi seda kõik ööd ja päevad läbi.

Ta oli keskendunud ainult Artile ja tema hooldamisele. Liiga väsinud, et tajuda, kui suurt lõivu mehe haigus oli temalt võtnud.

Kui ta tegelikult esimest korda ennast nägi pärast seda neetud päeva, mil nad said halva uudise – viis kuni seitse kuud, ütlesid neile arstid, ja nende ennustus läks kurvalt täppi –, vahtis Maggie oma peegelpilti, vaevu ära tundes naist, kes talle sealt vastu vaatas. Ta läks pagari juurest ära tooma tütre tütre sünnipäevatoriti – esimene tõeline perekonnapiidu pärast Arti lahkumist – ja seisatas vaateakna väljapaneku silmitsemiseks. Ta lausa kohkus oma välimusest, nii et tundis piinlikkust, minnes sisse ja öeldes, et tema on Maggie Flynn.

„Miks te midagi ei öelnud?“ nõudis ta samal õhtul tüdardelt. „Miks te mulle ei rääkinud?“

„Ema, me püüdsime.“ Kahekümne üheksa aastane Natalie, noorem Maggie kahest tütrest ja kolmeaastase Daisy ema, vaidles talle vastu. „Sa ei tahtnud kuulata. Kas mäletad, kui me tegime Grace'iga ettepaneku viia su päevaks spaasse?“

„Ähmaselt,“ tunnistas Maggie.

„Me pidasime plaani, kas siduda sind kinni ja toppida autosse, aga ei tahtnud naabreid ehmatada,“ lisas kolmekümne kahe aastane tütar Grace. „Sa tead, et naabermajas elav proua Crenshaw passib alati aknal.“

Natalie pöördus õe poole. „Äkki peaksime järgmine kord seda tegema?“

„Mulle meeldib see mõte.“ Grace noogutas tõsiselt.

„Järgmist korda ei tule.“ Maggie lõug oli jäik, kui ta haaras telefoni ja otsis kiirvalimisnumbrite seast, kuni leidis vajaliku.

„Kellele sa helistad?“ küsis Grace.

„Oma juuksurile,“ vastas Maggie neile mõlemale. „Homme lähen joogasse ja uuendan oma liikmelisuse spordisaalis.“ Ta vaikis ja jäi ootama kõnele vastamist, silmitsedes oma näritud ja katkisi küüsi. „Jah, tere. Siin Maggie Flynn. Mis on kõige lähem vaba aeg Kimi juures? Ja kas ma saaksin manikööriaja samaks päevaks?“

Maggie pidi mitu korda juuksuris käima, enne kui tundis end jälle iseendana, aga ka pisikesed sammud töid teda ligemale naisele, kes ta kunagi oli. Maggie ei hellitanud illusiooni, et hakkab jälle välja nägema nagu kaheksateistkümnesealt – ta ei tahtnudki, sest kaheksateist oli ta halvim eluaasta –, aga ta teadis, et võib hea välja näha.

Hea välimus oli saavutatav eesmärk.

Kolmveerand tundi pärast lennujaamast teele asumist paistis paremat kätt esimene kahest Wyndham Beachi poole pööramist tähistavast teeviidast. Esimene viis otse Liddy juurde, kuhu ta oli kutsutud pikka pärastlõunat veetma. Teine pööre viiks ta sadamast mööda ja lõpuks oma lapsepõlvkodu juurde. Ta kõhkles esimese tee juurde jõudes, enne kui otsustas valida teise.

Maggie avas kõik autoaknad ja hingas sügavalt sisse mereõhku, kui sõitis ettevaatlikult mööda Front Streeti, täheldades muutusi, mis olid toimunud pärast tema eelmist siiasõitu, veidi enne Arti haigestumist. Pärast seda ei olnud tal tuju kuskil käia, aga koolilõpu neljakümnenda aasta kokkutulek oli liiga tähtis, et sealt puududa. Vasakut kätt jäi peen kaheksa-aastane poiste erakool, mille kolmekorruselised Tudori stiilis majad näisid arusaamatud linnas, kus peaaegu kõik hooned olid kas laudvoodri või seedripuust sindelseintega, kooli hooned embasid tihedalt laheserva. Majade vahelt nägi ta koolile kuuluvat kuunarit Jasper V, mille purjed olid rehvitud, seismas samas kaikohas, mida olid pidanud koduks Jasperid I

kuni IV. Purjekas tõusis ja vajus, kui mõne mööduva laeva tõstetud laine rannale veeres.

Linna keskel seisis Front Streeti ja Church Streeti nurgal Wyndham Beachi kaubamaja ja Maggie teadis, et kui ta siseneb, on seal kõik samamoodi, kui ta mäletab. Hoone paremal pool oli pikkade klaasriiulitega pagariosakond, lihapood hõivas tagaseina. Vasakul olid piimatoodete külmkapid ja sügavkülmaletid, kõiki muid toidukaupu leidis vahekäikudest nende vahel. Kingituste poed, butiigid, maiustused, raamatukauplus, kõik nägid välja endistviisi. Üks uus restoran – Mimi’s – seisis kolme kvartali kaugusel Harbor House’ist, mis oli igavesest ajast tegutsenud. Kaubamaja lähedal ümber tänavanurga asus uus kohvik Ground Me, kus olid Liddy jutu järgi muinasjutuline kohv ja küpsetised. Pitsarestoran oli ikka seal, kus see asus Maggie keskkooliajal, alkoholipoe ja kinnisvarafirma vahel. Kõrge torniga valge mittekonfessionaalse kiriku ees murul seisis endiselt silt KÕIK ON TERETULNUD. Dusty pubil, linna ain-sal tõelisel joogikohal, oli ukse kohale ilmunud uus silt. Kõik muu näis Wyndham Beachis olevat vanaviisi.